

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1488/2024
14.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљене Аните Вулановић, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Аните Вулановић, адвоката Александра Зарића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К 41/22 од 27.03.2024.године и Апелационог суда у Београду Кж1 516/24 од 13.06.2024. године, у седници већа одржаној дана 14.11.2024.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Аните Вулановић, адвоката Александра Зарића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К 41/22 од 27.03.2024.године и Апелационог суда у Београду Кж1 516/24 од 13.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву К 41/22 од 27.03.2024. године окривљена Анита Вулановић оглашена је кривом због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1.КЗ у стицају са кривичним делом неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, за која су јој претходно утврђене казне затвора и то за кривично дело из члана 246. став 1.КЗ, казна затвора у трајању од три године, а за кривично дело из члана 246а став 1. КЗ, казна затвора у трајању од шест месеци, па јој је изречена јединствена казна затвора у трајању од три године и четири месеца и мера безбедности обавезног лечења наркомана, која ће се извршавати у заводу за извршење казни или у одговарајућој здравственој установи или другој специјализованој установи и за коју је одређено да ће трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од три године. Наведена мера може трајати дуже од времена изречене казне али њено укупно трајање не може бити дуже од три године. Време проведено у установи за лечење урачунава се у казну затвора.

Истом пресудом, окривљеној је изречена мера безбедности одузимања предмета наведених у изреци пресуде, а који предмети се на основу члана 276. став 4. ЗКП, по правноснажности пресуде имају уништити. Истом пресудом окривљеној су враћени предмети наведени у изреци пресуде, у смислу члана 151. ЗКП.

Поред тога, на основу члана 92. и 93. КЗ окривљеној је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом у висини од 1.695 евра и 118.000,00 динара у корист буџета Републике Србије. Окривљена је на основу члана 264. ЗКП обавезана да у корист буџетских средстава суда и то судског паушала плати износ од 10.000,00 динара, на име неуропсихијатријског вештачења износ од 11.000,00 динара, као и трошкове кривичног поступка ВЈТ у Панчеву у износу од 252.228,00 динара, све у року од 60 дана од правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 516/24 од 13.06.2024. године, делимичним усвајањем жалбе бранилаца окривљене Аните Вулановић, преиначена је пресуда Вишег суда у Панчеву К 41/22 од 27.03.2024.године, у погледу правне квалификације дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Београду радње окр. Аните Вулановић, ближе описане у изреци првостепене пресуде, правно квалификовао као једно кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1.КЗ, за које ју је осудио на казну затвора у трајању од три године, док је жалбу бранилаца окр. Аните Вулановић, у преосталом делу одбио као неосновану, а првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене Аните Вулановић, адвокат Александар Зарић, због повреде закона, док у образложењу захтева наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се пресуде заснивају на доказу на коме се не

могу заснивати и то на незаконитом претресу уређаја за обраду података односно телефона. С тим у вези бранилац наводи да је вештачење наведеног телефона спроведено по наредби ВЈТ у Панчеву пре доношења наредбе о спровођењу истраге у односу на окр. Аниту Вулановић.

Бранилац истиче да је претрес садржаја телефона и скидање порука и интернет комуникације и телефонског именика урађен без наредбе суда за претрес телефона, супротно члану 152. став 3. ЗКП, као и без присуства окривљене и бранилаца, супротно члану 150 став 3. ЗКП. По налажењу одбране вештачење телефона је морало бити урађено по наредби суда у смислу члана 155. ЗКП. Тек након претреса телефона и сачињавања записника о претресању опреме на којој се чувају електронски записи, може се сачинити извештај, односно налаз и мишљење у складу са члановима 156. и 157. ЗКП. По налажењу одбране, информатичко вештачење мобилних телефона на основу наредбе ВЈТ у Панчеву је незаконити доказ на коме се не може заснивати одлука.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

Према подацима у списима предмета, вештачење садржаја мобилног телефона, као и утврђивање броја мобилног телефона, који је привремено одузет од окр. Аните Вулановић према потврди ПУ Панчево број 48/20 од 23.04.2020. године, је одређено наредбом ВЈТ у Панчеву Кт 166/20 од 24.04.2020. године, на основу члана 113. став 1. ЗКП, 114. став 2. и 3. ЗКП и члана 117. став 1. ЗКП и 118. ЗКП, а за вештака информатичке струке је одређен Слободан Тошић.

Одредбом члана 117. став 1. ЗКП прописано је да ће орган поступка по службеној дужности или на предлог странке и браниоца одредити вештачење писаном наредбом, а ако постоји опасност од одлагања вештачење се, уз обавезу састављања службене белешке, може одредити и усмено.

Како је писана наредба јавног тужиоца ВЈТ у Панчеву донета у складу са одредбом члана 117. став 1. ЗКП, која регулише доказну радњу вештачења у предистражној фази поступка, на основу овлашћења из одредбе члана 285. ЗКП, то је вештачење садржаја мобилног телефона које је обавио вештак информатичке струке Слободан Тошић учињено у складу са одредбама Законика о кривичном поступку. Стога је, по оцени овог суда, налаз и мишљење вештака информатичке струке Слободана Тошића од 25.04.2020. године законит доказ на коме се пресуда може заснивати. Наводи браниоца да је наредба ВЈТ у Панчеву којом је одређено вештачење донета пре наредбе о спровођењу истраге у односу на окривљену, не чини овај доказ незаконитим, како то погрешно у захтеву за заштиту законитости закључује бранилац окривљене.

У конкретном случају није ни обављено претресање уређаја за аутоматску обраду података и опреме, у смислу члана 150., 152. и 155. ЗКП, па самим тим није била неопходна наредба суда, како то погрешно закључује бранилац, већ је орган поступка – јавни тужилац, који руководи предистражним фазом поступка, у

циљу доказивања чињеница у поступку, одредио вештачење. Наведена доказна радња је у свему изведена у сагласности са законским одредбама чланова 113 - 118 ЗКП, услед чега по оцени Врховног суда ни непосредно ни посредно, сама по себи, нити према начину прибављања није у супротности са Уставом, закоником о кривичном поступку, другим законом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима.

Самим тим, побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се поднетим захтевом браниоца неосновано указује.

Осталим наводима захтева, бранилац указује на повреде закона које се односе на погрешну примену одредаба члана 150. став 3. ЗКП, у вези члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП.

Међутим, како повреда одредбе члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП не представља законски разлог у оквиру повреда побројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљеном преко браниоца, то се Врховни суд у оцену повреде ове одредбе није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни суд је захтев за заштиту законитости оценио неоснованим и на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић